

ETAPE ÎN ZIDIREA CONACULUI GOLEȘTILOR

MARIA MUȚESCU*
ALEXANDRU MUȚESCU**

Familia Goleștilor apare în istorie odată cu jupânul Baldovin pârălăbul, pe la sfârșitul secolului al XV-lea. Împreună cu fratele său, Cândea, Baldovin avea o moșie bătrână, Mărăcineni, moșia Goleștilor și multe altele¹.

Nu cunoaștem ce făcea Baldovin în calitate de pârălăb. Putem presupune, datorită apropierii moșiilor familiei de Pitești, că exercita această funcție în acest oraș².

Dacă aceasta este o presupunere, existența unor curți la Mărăcineni și Golești pentru familiile celor doi frați, pare o certitudine. Curtea boierului Baldovin și a Anghelinei pare să fi existat tot pe amplasamentul de azi al Ansamblului Conacului

Goleștilor (fig. 1). Pârălăbul Baldovin are un fiu, pe Ivașco, ce va ajunge paharnic și pe Calea, căsătorită cu Borcea, setrarul din Vrânești.

Calea și Borcea adoptă pe fiica lui Ivașco, Caplea, care va aduna astfel din nou moșiile bătrânești de la Golești, Mărăcineni și restul. Caplea devine soția lui Radu Clucerul Furcovici, care are o ascensiune deosebită în epocă³.

Pe Caplea i-a „dat-o” lui Radu Furcă însuși domnul Radu Paisie (1535 iun. 12 – 1545 înainte de mart. 17) ctitorul capodoperei arhitecturale care este Bolnița Coziei. Meșterul zidar al bisericiței este Maxim, iar pictura executată între 1542-1543, se datorește lui Radoslav și lui David. Caplea din Golești este ea însăși ctitoră a Mănăstirii

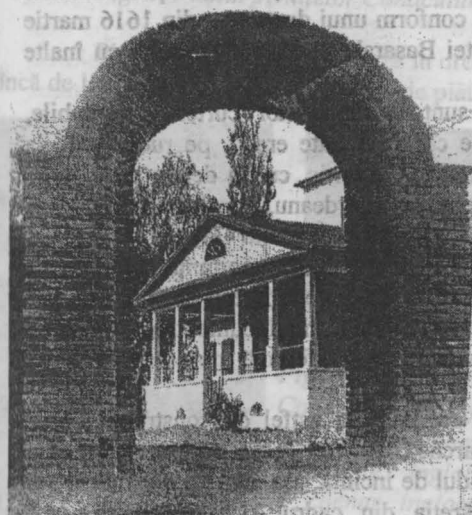

Fig. 1. Conacul Goleștilor după restaurarea din 1943

* S. C. Proiect Argeș S. A.

** Direcția Județeană pentru Cultură Culte și Patrimoniul Cultural Național Argeș.

Octav-George Leca, *Familii boierești române*.

***, *Instituțiile feudale din țările române – Dicționar*, Ed. Academiei R.S.R., București, 1988.

¹ Vezi anexa 1.

Valea Mare, cu hramul Sf. Ioan Gură de Aur, pe ocina fiicei sale, jupânița Neacșa, așa cum rezultă dintr-un document din 1597-1598.

Marea doamnă își sfârșește zilele sub numele de monahia Magdalena.

Copiii ei și ai lui Radu devenit „din Golești” pe care îi știm, sunt: Albu Golescu, Ivașco din Golești, Vlad Comis și Neacșa din Golești. Prin Neacșa, pe care am pomenit-o în legătură cu locul pe care mama sa a ridicat Mănăstirea de la Valea Mare-Podgoria, Goleștii se vor înrudi și cu Brâncovenii.

Frații Golești (și se va mai pomeni de Frații Golești de-a lungul secolelor) au și ei vocație de ctitori. Ei zidesc vestita Mănăstire Vieroși unde, sub o lepede unică, de marmură albă, împodobită cu un călăreț, și-a găsit locul de veci tânărul de 23 de ani, Albu Golescu, mort în lupta de la Jiliște, la 24 aprilie 1574.

Marele vornic Ivașco, pe care treburi însemnate îl duc pe diverse drumuri în lume, își găsește sfârșitul la Mănăstirea Bistrița moldovenească la 1584. Copiii lui Ivașco din Golești și ai jupâniței Elene, fiica vel vornicului Drăghici din Mărgineni, au fost Tudoran slugerul și Vlad postelnicul. Putem avansa aici ideea că niște ctitori atât de importanți nu și-au neglijat moșiile și curțile și este de bănuț că strălucirea conacului Goleștilor, al cărui amplasament probabil era pe locul actualului conac, trebuie să fi atins o strălucire aparte în epocă.

Această succesiune de personaje aparțin cu adevărat renașterii prin fapte și creație. Ei sunt foarte aproape, în permanență, de domnitori și de evenimentele mari ale istoriei dar și de marile idei din arta și politica epocii.

Tudoran slugerul care se va înmormânta la Vieroși, în necropola familiei „unde zac și oasele părinților și strămoșilor”, conform unui document din 1616 martie 23, are un fiu care devine în timpul lui Matei Basarab (1632-1654), boier cu înalte funcții, pe Ivașco din Golești.

Fetele lui Ivașco, Stana și Vișa, sunt la rândul lor curtence veritabile, „adoptate și înzestrate de Matei Basarab, ale cărui nepoate erau”, pe rudenia de la Neacșa din Golești⁴. Vișa se căsătorește cu un om puternic, cu un destin zbuciumat, care fusese căsătorit o primă oară și care este Stroe Leurdeanu, zis și Stroe Fiera sau Stroe din Leurdeni⁵. Cu aceștia începe istoria construcției conacului Goleștilor.

Este firesc să ne gândim, de la bun început, dat fiind importanța ctitorilor, că la Golești s-a ridicat una din cele mai reprezentative reședințe boierești de țară. Curtenii aveau desigur și reședințe orășenești, așa cum rezultă chiar din documentele referitoare la Stroe Leurdeanu. Studiile de până azi nu evidențiază o diferență între reședințele de boierești oraș, sau de țară.

Conacul Goleștilor pare să fie una din primele astfel de construcții ce se plasează în mijlocul curții principale și marchează astfel momentul în care casa boierească îi schimbă amplasamentul de pe zidul de incintă, așa cum se obișnuia până acum, inspirat de casele domnești sau stăreția din cadrul unei mănăstiri. Noi considerăm că aceasta este una din caracteristicile locale ale arhitecturii trecerii de la renaștere la baroc.

⁴ N. Stoicescu modifică datele din lucrarea lui Octav – George Leca, actualizându-le și arătând că Vișa Golescu, devenită a doua soție a lui Stroe Leurdeanu, era fiica lui Fota mare postelnic și a Stanei, sora lui Preda Brâncoveanu și nepoata lui Ivașco vornicul din Golești.

⁵ Vezi anexa 2.

Casa Goleștilor avea inițial două nivele. Primul nivel era cel al pivnițelor.

Construcția inițială avea în această zonă, două încăperi mari și anume: pivnița mare și pivnița mică (fig. 2).

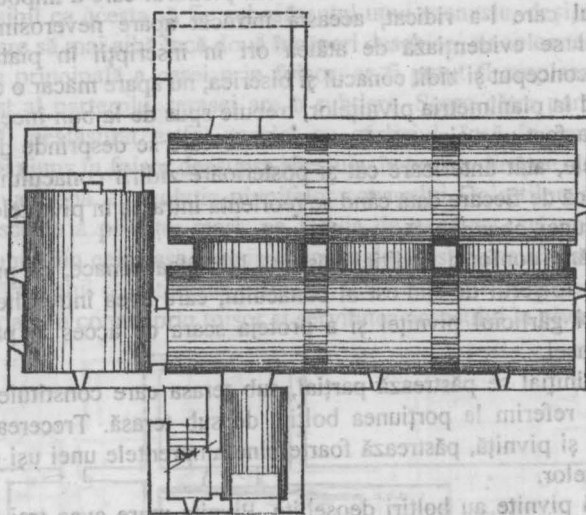

Fig. 2. Planul pivnițelor Conacului Goleștilor, etapa I-a - propunere.

Pivnițele inițiale se grupează în dreptunghiul de zidărie, în care sunt încastrate, încă de la început, cele patru chenare de piatră lucrate de meșterul Stoica (fig. 3).

Fig. 3. Chenare ale pivniței Conacului Goleștilor. 1 chenar exterior; 2 ornament al unuia din chenarele înglobate în subsol; 3 chenar înglobat în extinderea subsolului Conacului Goleștilor.

Dintre acestea, azi, două au rămas pe ziduri exterioare iar două, se păstrează pe ziduri înglobate în încăperi adăugate parterului. Există opinia că meșterul Stoica ar fi fost moldovean considerând felul în care a conceput decorația florală a chenarelor din piatră. Oricum el avea un statut special și aceasta se poate deduce după faptul că și-a săpat numele în mai multe locuri pe piatră, alături de stăpânii locurilor sau de domnitor.

Numele lui Stoica apare și pe imposta de piatră a unui din stâlpii de zidărie ai pivniței conacului. Tot el apare semnat pe unele din elementele de piatră sculptate ale bisericii din Golești. Noi avansăm ideea că el nu era doar pietrarul care a împodobit ansamblul ci chiar arhitectul care l-a ridicat, aceasta întrucât apare neverosimil că la acest obiectiv, pietrarul se evidențiază de atâtea ori în inscripții în piatră, iar numele meșterului care a conceput și zidit conacul și biserica, nu apare măcar o dată.

Revenind la planimetria pivnițelor, trebuie spus de la bun început, că intrarea inițial a acestora a fost una singură. E o concluzie care se desprinde din cercetarea a numeroase exemple, atât anterioare cât și posterioare zidirii conacului de la Golești. Suntem de părere că de fiecare dată când se reorienta intrarea în pivnițele de la Golești, intrarea de până atunci, abandonată, era obturată.

Considerăm, conform tradiției păstrată la atâtea conace, că prima intrare în pivnițe era pe sub foișorul de sud-est al conacului, care avea între alte scopuri și pe acela de a acoperi gârliciul pivniței și a proteja scara de acces în partea destinată locuirii în cadrul casei.

Gârliciul inițial se păstrează parțial, sub terasa care constituie elementul de intrare de azi. Ne referim la porțiunea boltită de sub terasă. Trecerea între această porțiune de gârlici și pivniță, păstrează foarte bine amprente de uși care va fi fost ușa inițială a pivnițelor.

Cele două pivnițe au boltiri deosebite. Pivnița mare avea trei travei și două deschideri. Boltirea se compune din intersecțiile de bolți pe cele două direcții, din care rezultă șase bolți ca și când ar fi fost cu muchii ieșite, sprijinite pe ziduri și pe arcele născute între două pile angajate și două coloane masive, pătrate, amplasate pe axul longitudinal al pivniței, pe direcția nord-est, sud-vest (fig. 4). Reconsiderând boltirea, putem avansa ideea că poate fi vorba și de două bolți dispuse pe lungimea pivniței, care au penetrații la fiecare travee.

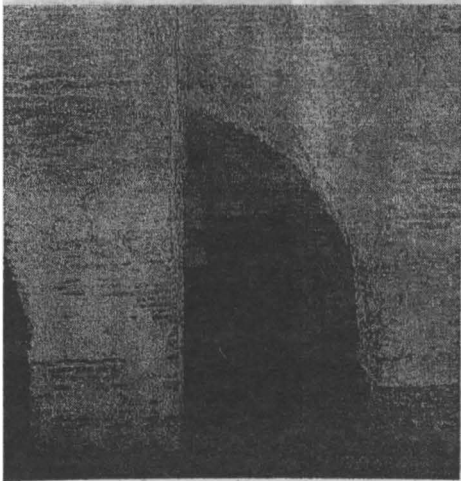

Fig. 4. Bolți în cadrul pivniței mari.

Am mai semnalat faptul că sistemul constructiv este asemănător cu cel al pivniței mari a conacului, azi în ruină, al slugerului Mușat, din apropiere, de la Ștefănești, construit între 1627-1629⁶.

Pivnița a doua avea și are acces din pivnița mare și nu din gârlici. Ea este acoperită cu o boltă semicilindrică, cu o penetrație în zona intrării. Din lungime, o porțiune este ocupată de ascunzătoarea secretă, de la care e posibil să fi pornit un tunel către râu sau fântână. Între pivnița mică și ascunzătoare nu exista nici un acces. Singurul acces în ascunzătoare era printr-o trapă plasată deasupra acesteia, în pardoseala încăperii de pe colțul nord-vestic al casei.

⁶ Maria Muțescu, Alexandru Muțescu, *Conacul de la Ștefănești al slugerului Mușat*, în „Argesit”, XII, 2003, Pitești.

La dreptunghiul bine definit al pivnițelor se adăugau, în planimetria inițială, pe latura lungă de sud-est, foișorul de intrare inițial, asimetric, și pe cea de nord-vest o încăpere din care se mai păstrează o porțiune de zidărie perpendiculară pe zidul lung al conacului. E posibil ca acesta să fie subasmentul unui sacnasu, deși, cum vom vedea, zona locuibilă pare să mai aibă încă două încăperi deschise, cu coloane.

Intrarea principală a casei prin foișor, ar fi putut fi amplasată în zona unde zidul de sud-vest al parterului terasei are o subțiere. Scara către partea de locuință a conacului s-ar fi desfășurat astfel paralel cu gârliciul, însă în sens invers intrării gârliciului și ar fi ajuns în foișor deasupra acestuia, în partea dinspre curte a lui.

O a doua etapă în evoluția pivnițelor conacului Goleștilor, ar putea fi aceea când pe latura scurtă a pivniței mari, pe fațada de nord-est, se amenajează o nouă intrare, iar într-unul din cele șase compartimente ale acestuia se zidește un nou gârlici. Reamplasarea gârliciului se datorește, probabil, intersecției neavantajoase dintre funcția de intrare principală în conac, prin foișor și servitutea accesului la pivnițe (fig. 5).

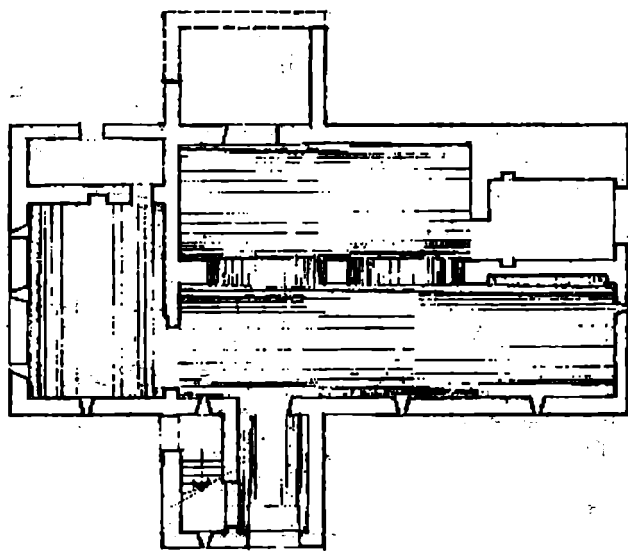

Fig. 5. Planul pivnițelor Conacului Goleștilor, etapă II-a - propunere.

De la noul gârlici se păstrează conturul intrării, boltirea, ochițele pentru opaite etc. Acest gârlici este mai îngust decât deschiderea în care este amenajat iar bolta lui are două penetrații. Astfel de penetrații apar de obicei acolo unde sunt amplasate ușile unor încăperi adiacente. Din amplasarea penetrațiilor în bolta gârliciului al doilea, s-ar putea desprinde concluzia intenției legării acestuia, în scopul rezolvării problemei pivniței mici, eventual de murături, cu compartimentul deschiderii adiacente gârliciului în sud-est și aceea a lărgirii pivnițelor către nord-vest. Nu avem însă indicii că această amenajare s-ar fi făcut vreodată. De asemenea nu avem indicii despre momentul când a apărut gârliciul al doilea și cât s-a folosit. Este o problemă care își va găsi rezolvarea în viitor.

La acest gârlici, deci implicit la intrarea în pivniță de pe latura nord-estică a casei, s-a renunțat în momentul în care a apărut necesitatea consolidării bolților longitudinale ale pivniței mari. Consolidarea bolților s-a făcut pe mijlocul deschiderilor pivniței mari prin zidirea unor arce ce susțin cheile bolților (fig. 4). Consolidarea se compune din două rânduri de arce care pornesc din pile adosate zidurilor scurte ale pivniței mari și care se sprijină pe câte doi stâlpi așezați în aceeași linie cu cei doi stâlpi inițiali ai acestei pivnițe. Este vizibil în plan, cum una din sprijinirile acestor arce obturează azi ușa dintre al doilea gârlici și pivniță. Nici în legătură cu această consolidare a bolților pivniței mari, nu cunoaștem mai multe date. Termenul maxim până la care s-ar fi putut executa, ar fi cutremurul din 1802.

În ultima etapă de transformare a pivnițelor conacului, pentru rezolvarea accesului în pivnițe, s-a recurs la amenajarea celui de-al treilea gârlici, opus și simetric cu gârliciul inițial (fig. 6).

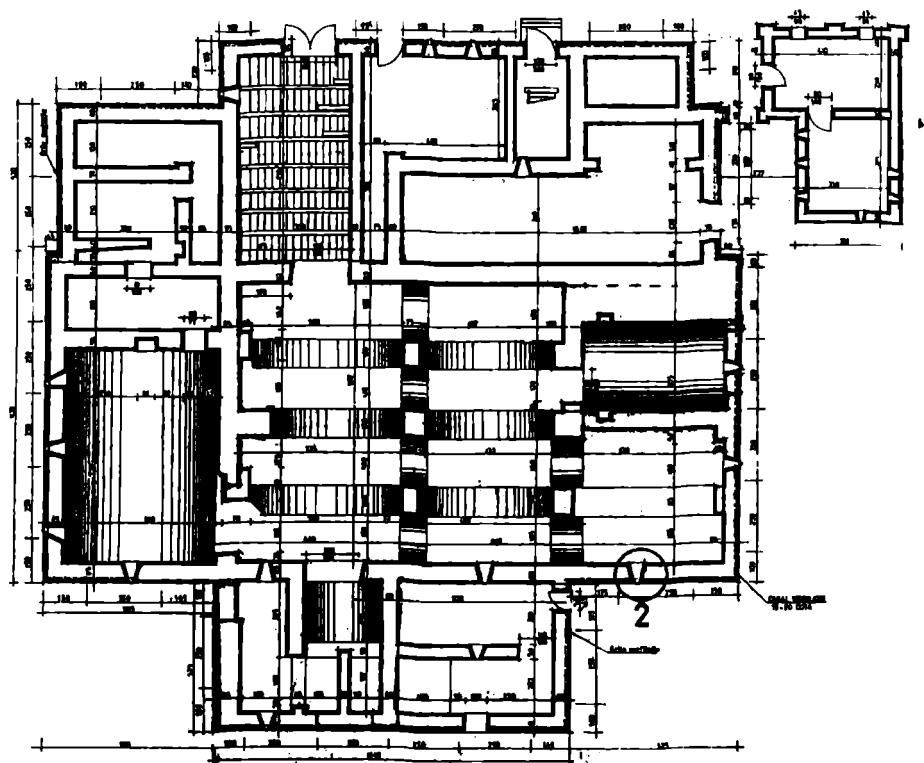

Fig. 6. Planul pivnițelor Conacului Goleștilor, situația actuală.

Acesta se află pe latura lungă de nord-vest a conacului, pe locul ieșindului din plan care ne sugera existența, la parterul locuibil, a sacnasiului. Gârliciul acesta, fiind mai îngust decât fosta încăpere, a dus la păstrarea zidului de nord-est al subasmentului sacnasiului. Astăzi, între zidul noului gârlici și zidul subasmentului sacnasiului, n a apărut un coridor aparent fără rost, în cadrul unui depozit de lemne.

O etapă intermediară în atingerea conturului actual al conacului, pare să fie o extindere a acestuia doar până la zidul longitudinal ce lasă impresia să fi avut un traseu continuu, înglobat astăzi subsolului. Acesta are, spre scara ce asigură accesul din exterior în conac pe partea de nord-vest, o deschidere crenelată care ar fi putut fi o fereastră de aerisire a noului spațiu astfel creat și singura rămasă până azi.

Conacul își atinge desigur dimensiunile de azi între anii 1784-1807, pe vremea lui Radu Golescu, când capătă aerul „empire” păstrat și azi.

E de la sine înțeles că propunerile de etapizări în evoluția pivnițelor conacului Goleștilor ar trebui însoțite de o cercetare amănunțită, observații asupra paramentului mai atente decât a fost posibil până azi și o cercetare arheologică.

Dar unele probleme apar și la al doilea nivel al conacului, respectiv la zona de locuință (fig. 7). Urmărind conturul pivnițelor inițiale constatăm că zidăriile de contur ale pivniței, se suprapun și par a fi din aceeași epocă de început, pe latura de sud-vest, sud-est, nord-est și pe latura de nord-vest, în zona dormitorului mare de azi. O mică porțiune din zidăria de contur a etajului inițial, de pe latura de nord-vest, pare a se păstra și în colțul din nord-est.

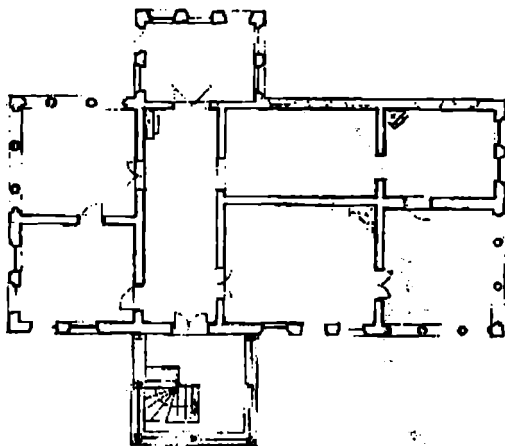

Fig. 7. Planul locuinței din cadrul Conacului Goleștilor, etapa I-a - propunere.

Între zidurile interioare, dintre cele inițiale, par a fi zidul dintre birou, dormitor și hol și aceasta cu atât mai mult, se constată că acoperirea cu boltă a biroului, este cea inițială, iar în dormitor au fost identificate amprente ale vechii boltiri. Boltirea odăilor era realizată din bolți cu lunete. E posibil ca și zidurile dinspre odăi ale pridvorului de est, să fie cele inițiale. Tot un posibil zid inițial ar putea fi zidul dintre degajament și salonul de muzică, precum și peretele dintre degajament și sala turcească.

Problemele cele mai spinoase, ridicate de zona locuibilă, sunt totuși cele ale existenței celor două pridvoare, cel de est și cel de vest. Azi este degajat pridvorul de est (fig. 8), prin lucrările de restaurare din anii 1940 și sunt evidențiate unele din coloanele octogonale surprinse în fostul perete exterior al casei, spre vest (fig. 9). Alte spații deschise ale conacului ar fi putut fi foișorul și încăperea de peste spațiul denumit până acum, subasment al sacnasilui (în virtutea tradiției acestor construcții).

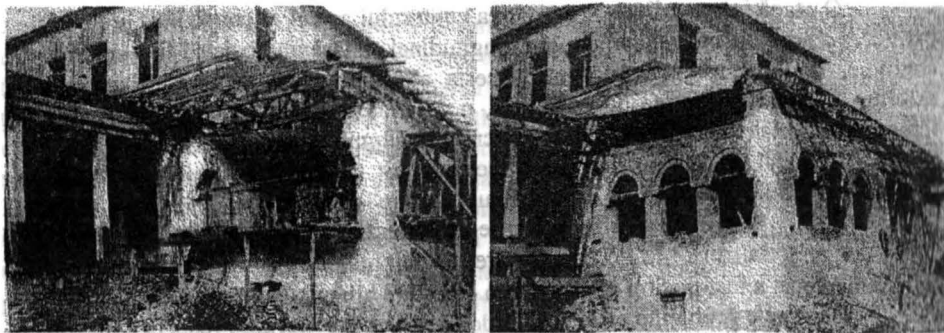

Fig. 8. Momente din reconstituirea pridvorului de sud la restaurarea din 1940.

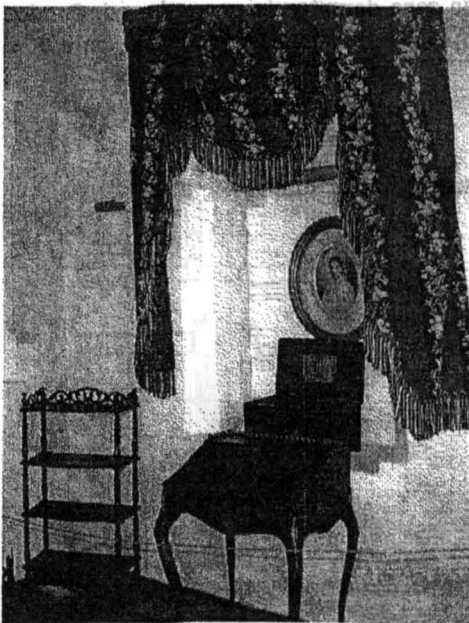

Fig. 9. Coloanele octogonale ale pridvorului de nord evidențiate de restaurarea din 1940.

O soluție logică a problemei pridvoarelor ar fi ezitarea beneficiarului, în ceea ce privește amplasarea acestui tip de spațiu deschis și eventuala renunțare la unul din ele, încă de la începuturile construcției. Credem că încă de la începuturi s-a renunțat la pridvorul de vest. De altfel este posibil ca tot între anii 1784-1807 și pridvorul de est să fi fost închis. Ampla amenajare a cerdacului de azi, în stil empire (fig. 10), a amplificat măreția conacului care a căpătat prin simetria fațadei, un aer palatial. Adăugirea sălii de bal de la al treilea nivel, a schimbat volumetria inițială.

Încercările de refacere a volumetriei inițiale, în raport cu noua înfățișare, sunt anexate acestei lucrări (fig. 11).

O mare tentație, în cercetare, este aceea de a-i lărgi câmpul, prin comparații ale planimetriei conacului Goleștilor, cu conace mai vechi sau mai noi din zonă. Este vorba de casa Matei

Basarab de la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung, de nucleul inițial al conacului Florica, de conacele de la Budeasa, de conacul de la Borlești, de cel de la Leordeni etc.

Comparațiile ar fi cu atât mai interesante cu cât conacele amintite mai sus, au fost în parte zidite în perioada de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, concomitent cu marea refacere a conacului Goleștilor, de către Radu Golescu.

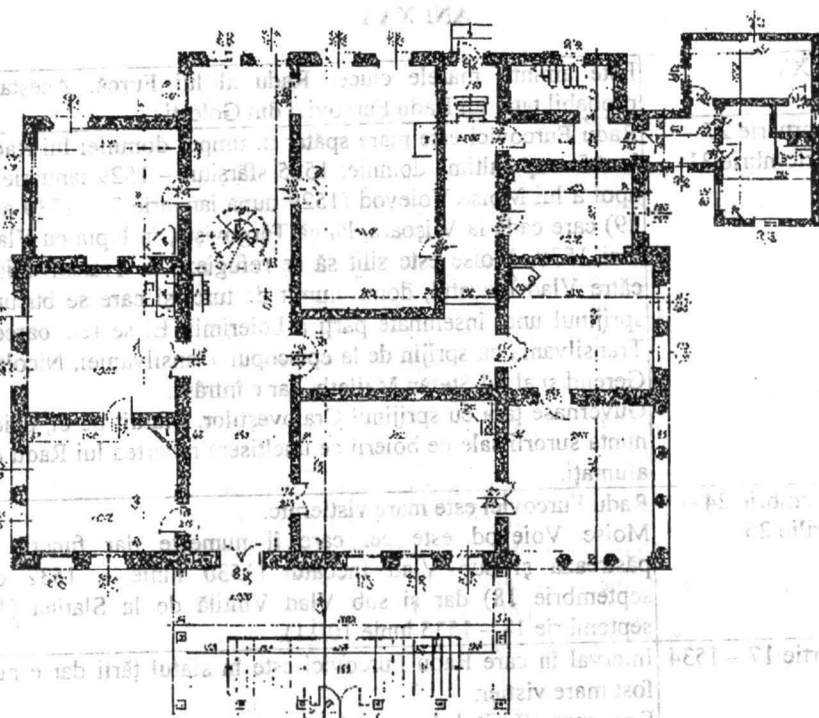

Fig. 10. Planul locuinței din cadrul Conacului Goleștilor, stadiul actual.

Fig. 11. Volumetria inițială a Conacului Goleștilor dedusă din planimetrie.
1 Fațada principală sud-est; 2 fațada laterală nord-est.

Interesul nostru pentru reședințele boierești de țară își are motivația în faptul că sperăm ca prin cunoașterea lor de către cât mai multă lume, să se ajungă la salvarea de la distrugere a cât mai multora din acestea.

ANEXA 1

Sf. sec. XV	Este amintit marele clucer Radu al lui Furcă. Acesta este probabil tatăl lui Radu Furcovici din Golești.
1527 februarie 27 – 1529 octombrie 31	Radu Furcovici este mare spătar în timpul domniei lui Radu de la Afumați (ultima domnie: 1525 sfârșitul – 1529 ianuarie 2) și apoi a lui Moise Voievod (1529 după ianuarie 2 – 1530 august 29) care cade la Vișoara, lângă Târgoviște, în lupta cu Vlad. În mai 1530, Moise este silit să se refugieze în Transilvania de către Vlad Înecatul, domn numit de turci și care se bucură de sprijinul unei însemnate părți a boierimii. El se reîntoarce din Transilvania cu sprijin de la episcopul Transilvaniei, Nicolae de Gerend și al lui Ștefan Mailath, dar e înfrânt. Guvernase țara cu sprijinul Craioveștilor. Sfătuit de ei, ucide în nunta surorii sale pe boierii ce uneltiseră moartea lui Radu de la afumați.
1529 noiembrie 24 – 1533 aprilie 26	Radu Furcovici este mare vistiernic. Moise Voievod este cel care îl numește dar funcția și o păstrează și sub Vlad Înecatul (1530 iunie – 1532 după septembrie 18) dar și sub Vlad Vintilă de la Slatina (1532 septembrie 18 – 1535 iunie 10/11).
1534 martie 17 – 1534 aprilie 3	Interval în care Radu Furcovici este în sfatul țării dar e numit fost mare vistier. Este spre sfârșitul domniei lui Vlad Vintilă de la Slatina care, intrat în conflict cu o mare parte a boierimii, este ucis în timpul unei vânători (iunie 10-11, 1535).
1535 aprilie 10 – 1538 noiembrie 17	Vistier (fost) în intervalul amintit dar mare clucer <1535-1545> Acesta se întâmplă în timpul domniei lui Radu Paisie, cunoscut și sub numele de Petru de la Argeș (1535 iunie 12 – 1545 înainte de martie 17). În acest interval Radu Furcovici se căsătorește cu Caplea Goleșcu pe care i-a „dat-o” Radu Paisie (DIR, XVI/2, p. 254). Cu Caplea, Radu Furcovici va avea mai mulți copii și anume: Albu Goleșcu, Ivașco din Golești, Vlad comis. O fiică a lui Vlad Comisul din Golești, Neacșa din Golești, s-a căsătorit cu Radu din Brâncoveni. Ei au avut o fiică, Maria, care e căsătorită cu David postelnicul din Brâncoveni, zis și Danciu, frate cu Matei Basarab. Ea este mama lui Preda, Danciu și Stana din Brâncoveni, nepoții lui Matei Basarab. Stana din Golești, măritată cu Fota, mare postelnic, are ca fiică pe Vișa din Golești, a doua soție a lui Stroe Leurdeanu, constructorul conacului din Goești ce se păstrează și azi. Unde erau amplasate conacele anterioare?

1538 august	<p>Moldova lui Petru Rareș este atacată de turci, tătari și poloni. Tătarii sunt respinși la Ștefănești. Cu polonii se încheie o înțelegere.</p> <p>La 15 septembrie Soliman Magnificul, care-i conducea pe turci, intră în Suceava.</p> <p>Bugeacul și Tighina sunt anexate Imperiului Otoman.</p>
1539, iunie	<p>Răscoală a boierilor condusă de Șerban, fost mare vornic, împotriva lui Radu Paisie.</p> <p>Radu Paisie, sprijinit de turci, reprimă răscoala.</p>
1539, iunie – 1540 octombrie 30 (înainte de ~)	Orașul Brăila e ocupat de turci, după ce pentru prima oară, un dregător turc – nu pașă – se instalează în capitală, de unde supraveghează situația din țară.
1541-1542	Radu Paisie ctitorește Bolnița Coziei. Meșter zidar este Maxim. Picturile murale sunt realizate de Radoslav și David (1542-1543).
<1542-1543> oct. 23	Radu Furcovici este amintit ca viestier (fost)
1544, mai	<p>Luptă de la Fântâna Țiganului.</p> <p>Radu Paisie înfrânge și ucide pe pretendentul Laiotă Basarab (Stroe Pribeagul). Radu Furcovici salvează în luptă vistieria domnului (DIR, XVI/2, p. 254 și p. 294 (doc. 1538, nov. 17 și <1542-1543> oct. 23). Vezi și doc. Din 1576, dec. 30 (ibid., V, p. 210).</p>
1545 mart. 17 – 1552 nov. 16 și 1553 în. de mai 11 – 1554 februarie 28 Întreruptă de Radu Ilie (Haidăul) și 1558 ian. – 1559 sept. 21	<p>Domnia lui Mircea Ciobanul.</p> <p>Acesta reprimă sângeros încercările marli boierimi de a-l respinge autoritate; peste 200 de boieri, între care și influentul vornic Coadă, sunt executați. Cei scăpați fug în Transilvania.</p> <p>Între ei pribegeste și Radu Furcovici (Doc. Cit. din 1576 dec. 30 și 1585 oct. 19 – ibid., V, p. 210).</p>
1552 nov. 16	<p>Luptă de la Mănești în care boierii pribegi din Ardeal, împreună cu pretendentul Radu Ilie (Haidăul) îl înfrâng și alungă pe Mircea Ciobanul.</p> <p>Din septembrie, pe tronul Moldovei era Alexandru Lăpușneanu, după asasinarea lui Ștefan Rareș, la Tutora, de către boiri sprijiniți de generalul Castaldo. Același Castaldo îl asasinase la 17 decembrie 1551 pe George Martinizzi în castelul său de la Vințu de Jos.</p>
1554 mart. – 1557 dec. 26	<p>Domnia lui Pătrașcu cel Bun.</p> <p>În timpul domniei acestuia, Radu Furcovici a fost prins și legat de Socol, mare vornic și a fost jefuit de Stanciu al Bengăii. (DIR., XVI/4, p. 21).</p> <p>Socol din Răzvad era vlastelin și prim sfetnic al lui Pătrașcu cel Bun.</p>

1554 mai 25 – 1556 iulie 20	Radu Furcovici, întors din pribegie, devine mare paharnic.
1556 mai 4 – 1557 nov. 20	Interval în care Radu Furcovici îndeplinește funcția de mare clucer.
1558 ian.	Revenit în domnie, Mircea Ciobanul execută un mare număr de boieri și clerici. Radu Furcovici se refugiază din nou în Ardeal. În 1558 se spunea la Sibiu că s-au luat informații despre armata de la Radu clucer „capitanens exercitus” (Hurmuzaki, XI, p. 868-869).

ANEXA 2

Secolele XIII-XVI și XVII	Documente, indice secolul XIII-XVI și XVII, cu elemente pentru o localizare probabilă a ansamblului, înainte de zidirea actuală a case de către Stroe Leurdeanu.
1625 iunie 15	Stroe Fiera este postelnic.
1627 - 1629	Se construiește la Ștefănești, ansamblul compus din: conac, curți, acareturi și biserică, ridicat de slugerul Mușat. Pivnițele conacului, azi în ruine, au aceeași structură ca și pivnițele conacului ridicat la 1640 de Stroe Leurdeanu la Golești.
1627 ianuarie	Stroe ocupă funcția de spătar.
1629 aprilie 20	Document cu semnătura lui Stroe Fiera, fără specificarea titlului.
1629 aprilie 27 – 1635 octombrie 6	Stroe ocupă funcția de logofăt. În listele publicate în Smim, 4, p. 577 este trecut ca mare stolnic de la 1632 nov. 21 la 1633 febr. 8, în locul lui Stroe din Vărăți. La 1633 octombrie 6 se spune că Stroe logofăt a fost „în Țara Leșască la oaste” (Inscripții I, p. 143).
1632 februarie 13	Document în care apare semnătura lui Stroe Leurdeanu, în începutul carierei sale politice. Semnătura lui este fie Stroe Fiera, fie Stroe sin Fiera (doc. 1632 febr. 13, ASB, ep. Argeș, XVI/1 și doc. 1629 apr. 20, 1636 mai 5 etc., MIB, nr. 27431 și ASB, m-ron C-Iung, XLVI/10).
1632-1654	Cruce din vremea lui Matei Basarab, în apropierea Conacului Goleștilor.
1633	Moare fiul lui Stroe Leurdeanu, Necula și este îngropat la Mănăstirea Vieroși. (Inscripții, I, p. 143 și St. Nicolaescu, Doc. Slavo-române, p. 331-332).
1635 octombrie 6	Document cu semnătura Stroe din Leurdeni (MIB, nr. 13746).
1635 decembrie 20 – 1636 nov. 2	Stroe este logofăt de vistierie.
1636 mai 5	Document cu semnătura lui Stroe Fiera.
1637 ianuarie 5 – 1637 decembrie 8	Stroe este vistiernic II.

1638 ianuarie 23 – 1641 mart. 2	Vistiernic și fost vistiernic II.
1640	Anul zidirii de către Stroe Leurdeanu, a conacului și curților. Nicolae Stoicescu presupune că marele vistier, Stroe Fiera Leurdeanu, a zidit ansamblul (conacul și biserica), între 1641-1651.
1641 nov. 11 – 1641 nov. 23	Stroe ocupă funcția de mare stolnic.
1641 decembrie 24 – 1651 februarie 25	Stroe Leurdeanu este mare vistiernic. La sfârșitul acestui interval este scos din dregătorie de Matei Basarab, fiind prins că fura din vistierie, împreună cu Radu Fărcășanu vistiernic II.
1645 aug. 30	Stroe mare vistiernic, a fost lăsat de domn ispravnic cu Radu Cocărăscu mare logofăt, pe când domnul era „în triumblare” (St. Doc., 10, p. 88-89)
1646	Anul zidirii bisericii conacului de la Golești.
1646-1647	Moare fiica lui Stroe Leurdeanu, Axinia, care este îngropată la Mănăstirea Vieroși. (Inscripții, I, p. 142 și St. Nicolaescu, Mănăstirea Vieroși, p. 6)
1652 ian. 13 – 1654 febr. 25	Stroe este fost vistiernic.
1652 ianuarie 18	Documentul cuprinde acuzația lui Matei Basarab (document 1652, ianuarie 18 – ASV, diplomatice nr. 6, publicat de Asa Cerdoteanu în BOR, 1964, nr. 11-12, p. 1092-1093).
1654 aprilie 27 – 1655 febr. 15	Stroe Leurdeanu este mare logofăt.
1654	Este trimis în solie la Țarigrad la începutul domniei lui Constantin Șerban (Istoria Țării Românești, 1290-1690. Letopiseșul Cantacuzinesc, p. 118 nota).
1654 august 20 și 1656 mai 23	Constantin Șerban, care l-a reabilitat pe Stroe Leurdeanu de acuzația de fraudă, afirmă că acesta a căzut în ”mare năpaste și prepradă”, fiind gata să-și „pue și capul”, din cauza părții lui Ghinea vistiernic (ASB, ms. 8479, f. 75 și 263).
1655 febr.	Stroe fuge la Brașov în timpul răscoalei slujitorilor, împreună cu familia.
1655 iun. 28 și 1655 dec. 15	Decesul Elinei din Prooroci și Brâncoveni a treia soție a lui Stroe Leurdeanu, rudă cu Matei Basarab și fosta soție a lui Dragomir mare vornic din Plăviceni. Ea moare la Brașov.
1655 octombrie 13 1658 ianuarie 30	Stroe Leurdeanu este mare logofăt.
12-13 ianuarie 1656	Vizita la conacul Goleștilor, a Patriarhului Antiohiei, Macarie, și a secretarului său, Paul de Alep, care consemnează impresiile lăsate de biserică și palat (palatul „măreț și elegant” și biserica). Relatarea a fost republicată în „Călători străini despre țările române”, 6, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc., 1976, p. 163-164.

1657 dec. 15	Apare în acte fiul lui Stroe Leurdeanu, mare vornic și al Vișei din Golești și Brâncoveni, Matei Goleșcu (Leurdeanu). Documentele din 1657 decembrie 15 și 16788 martie 25 de la Acad. CCVI/43, Iorga, Doc. Cant., p. 111, atestă acest lucru. El semnează Matei Stroevicei în documentele din 1667 ianuarie 19, 1668 iunie 14, ASB, Brâncoveni, XXII/39 și Mitr., XCIX/52.
1657 dec. 15 - 1662 ian. 7	Fiul lui Stroe, Matei Goleșcu, este spătar.
1658 mai 29 - 1658 iulie	Fost mare logofăt.
	Stroe Leurdeanu fuge în Transilvania cu Constantin Șerban, de unde revine (St. Doc., IV, p. 57).
1658 decembrie 9 - 1659 august 30	Este mare vistiernic. Trimis cu haraciul la Țarigrad, este închis două luni pentru banii luați de Mihnea al III-lea de la niște cămătari turci.
1660 ian. 21 - 1660 aug. 28	Apare în funcția de mare logofăt.
1661 ian. 11 - 1665 dec. 2	Apare în funcția de mare vornic.
1661 mai 17	Document despre căsătoria lui Matei Goleșcu cu Ilinca, nepoata Grăjdanei, fosta soție a lui Bunea Grăjdeanu mare vistiernic (Doc. 1661 mai 17 - Acad., XLIV/66 și Doc. 1668 iun. 17 MIB, nr. 26897 și Filitti, Arhiva p. 224).
1662 ian. 25	Documentul care consemnează închiderea lui Stroe Leurdeanu la Țarigrad (ASB, ms. 449, f 372).
1663 oct. 4	În lipsa lui Grigore Vodă Ghica, este ispravnic caimacam de scaun. La întoarcerea domnului în 1663 părăște acestuia pe postelnicul Constantin Cantacuzino, care este ucis. (Iorga, Doc. Cant., p. 70-71 și Istoria, p. 148-149)
1664 iun. 12	Consemnarea faptului că Stroe este ispravnic caimacam de scaun în lipsa lui Grigore Vodă Ghica plecat la Ujvar. (Istoria, p. 148-149 și documente: 1663 octombrie 4, 1664 iun. 12 și 27 - ASB, Arnota, XVIII/XXIV, ms. 5722, f. 292 și ms. 723, f. 454).
1664	Stroe Leurdeanu este pribeag în Transilvania, după fuga lui Grigore Vodă Ghica. (St. Doc., X, p. 294-295)
1666 ian. - 1669 iun. 18	Stroe este fost mare vornic.
1667 ianuarie - 1668 iun. 14	Matei Goleșcu este consemnat în acte fără titlu.
1667 septembrie 18	Despre procesul dintre nepoții lui Dragomir mare vornic și Stroe Leurdeanu pentru averea rămasă de la Elina v. doc. Din 1667 septembrie 18 (Acad. CXCII/72) v. AO 1927, p. 279.
1668 iun. 14 și 1669 apr. 17	Este pomenit numele fiului lui Stroe Leurdeanu, Ghenadie ieromonah. (ASB, Mitr., XCIX/52 și CIX/16).
1668 iun. 17 -	Matei Goleșcu este spătar. În 1664 a existat și un alt Matei mare

1670 apr. 17	șetrar și mare modelnic, dar acesta este un alt personaj de câț Goleșcu, pomenit cu titlul de spătar în 1668 (Filitti, Arhiva p. 224).
1669 iun. 17 și 18	Judecat pentru uciderea lui Constantin Cantacuzino postelnicul, este condamnat la moarte și apoi iertat și călugărit cu forța, sub numele de Silvestru monahul (Istoria, p. 161-162, Istoriile, p. 139-140 și doc. 1669 iun. 17 și 18)
1669 - 1672	Matei Goleșcu, cade „la urgie” împreună cu tatăl său, Stroe vornicul, în timpul domniei lui Antonie Vodă din Popești (Doc. 1696-1697 – ASB, Mitr., CLXVIII/9).
1670 apr. 17	Apare în Documente sub numele de Silvestru.
1671	Fuge în Transilvania (Iorga, despre Cantacuzini, p. XCVI – XCIX). Este cerut de către Antonie Vodă din Popești.
1671 iun. 27	Data scrisorii lui Antonie Vodă din Popești către Mihail Apafi, principele Transilvaniei, din 1671 iunie 27, despre fuga acolo a lui Stroe vornicul „care a fost călugăr” (Veress, XI, p. 131-132).
1672	Din Transilvania Stroe pleacă la Vidin la Grigore Vodă Ghica, de unde revine cu acesta în țară (Istoriile, p. 148)
1672 apr. 6	Fost mare vornic, membru al sfatului domnesc.
1672 apr. 28 – 1672 nov. 25	Fost mare vornic.
1672 mai 1 – 1673 iun. 16	Fost mare vornic în sfat.
1672 iul. 29 și nov. 25 - 1673	Ispravnic în scaunul domnesc, când Grigore Ghica pleacă la Căminuța. (Istoriile, p. 152 și doc. 1672 iul. 29, nov. 25 – ASB, Radu Vodă XI/7 și ms. 479, f. 194).
1673 dec. 4	La venirea pe tron a lui Gheorghe Duca, fugă în Transilvania (dec. 1673), de unde revine apoi. (Istoriile, p. 159, 161 și doc. 1673 dec. 4 – Acad., foto, VI/23 – și BCI, II, 1916, p. 227-229).
1674 febr. 28 – 1674 mart. 28	Stroe este mare logofăt.
1674 apr. 29 – 1674 mai 5	Ocupă funcția de mare vornic.
1675 mai 11 – 1675 sept. 9	Este fost mare vornic ispravnic al scaunului din București. (MIB nr. 28445 și ASB, ms. 256, f. 519. Vezi și Potra, Documente, p. 169).
1676 ian. 17 – 1676 iun. 7	Fost mare vornic.
1676 februarie 14	Pe o piatră de mormânt de la Golești din 1676 februarie 14, este pomenită Ana, jupâneasa lui Matei ciohodaru Leurdeanu a doua soție a lui Matei Goleșcu, moartă de tânără (Convorbiri literare 1913, p. 730).
1677 mart. 1 – 1678 mart. 15	În tot acest interval apare în documente, fie ca Silvestru monahul, fie Stroe vornicul. Vezi documentul din 1677 iunie 6 unde se spune: „eu monahul Silvestru, care ne-au fost numele prin

	mirenii Stroe vornicul din Golești" (ASB, ms. 371, f. 264). Vezi și documentul din 1677 iunie 17 (Iorga, Doc. Cant., p. 98) și BOR 1965, nr. 3-4, p. 314)
1677 iunie – 1677 septembrie 20	Boierul Stroe este ispravnic al soaunului domnesc din București, în lipsa lui Gheorghe Duca plecat la Cehrin (Istoria, p. 174).
1679 nov. 4 – 1680 apr. 1	Răducanu Goleșcu este consemnat fără titlu.
1680 iun. 6 – 1689 oct. 26	Răducanu Goleșcu este postelnic.
1679 dec. 28	Stroe Leurdeanu, Silvestru monahul moare înainte de această dată (ASB, Cotroceni, X/12) și este îngropat la Biserica Sf. Ioan Grecesc din București (BOR, 1961 nr. 11-12, p. 1074-1075). Despre zbuciumata carieră politică a lui Stroe Leurdeanu vezi și Florescu, Câteva neamuri, p. 20-21 (autorul îl consideră fiu al Tudorei din Târgșor fosta iubită a lui Mihai Viteazul și mama Marulei, soția lui Socol Cornățeanu). El a fost una din cele mai de seamă figuri ale vieții politice din deceniile V-VIII ale secolului al XVII-lea și un mare dușman al familiei Cantacuzino. În afara ctitoriei religioase de la Golești (1646) despre care scrie Virgil Drăghiceanu în Curțile boierești. I. Goleștii (Convorbiri literare, 1913, p. 722-736), el a refăcut, în parte, Mănăstirea Vieroși.
1683 febr. 22 – 1689 nov. 29	Fiul lui Matei Goleșcu, Răducanu, apare în acest interval alternativ, ca postelnic și fără titlu. El este trimis să aducă în țară pe aga Constantin Bălăceanu, rămas la austrieci (Istoria de la 1688 la 1717, p. 21).
1684 mart. 8, 1688 mart. 5, 1695-1696	Documente în care este pomenit Radu Goleșcu (Răducanu) fiul lui Matei Goleșcu (Leurdeanu) mare comis, nepotul lui Stroe Leurdeanu mare vornic (Acad., XXIX/278, XL7103 și ASB, Mitr., CLXVIII/9). Vezi și pomelnicul său de la Mănăstirea Hurezi (AO, 1935, p. 302) și St. Doc. 5, p. 631. Acesta se căsătorește cu Marica fiica lui Stoian (Florescu) comis, rudă cu familia Cantacuzino (Filitti, Arhiva, p. 43, n. 2). A doua soție a sa se numește Elina și este fiica lui Pavlache Caragea banul (Doc. 1688 mart. 21 și mart. 25 – ASB, ms. 128, f. 297, Iorga, Doc. Cant., p. 111 și Greceanu, Viața, p. 93). Vasilescu, Oltenia, p. 12, afirmă că Radu Goleșcu (Răducanu) a fost căsătorit cu Despina Strâmbeanu. Radu Goleșcu este cumnat cu Stătie Socoteanu mare vistiernic. Fiica lui Radu, Anița, își spunea nepoata lui Apostol negustorul (Ionașcu, documente, p. 137).
1689 apr. 10	Radu Goleșcu este trimis de Constantin Brâncoveanu, la Brașov (St. Doc., X, p. 96-97).
1690 mai 28 – 1694 sept. 25	Interval în care Răducanu Goleșcu este agă.

1693 aug. 8	Este numit ispravnic al scaunul domnesc din București (St. doc. V, p. 488).
1695 apr. 1 – 1696 nov. 28	Radu Golescu este denumit fost mare agă, dar și agă.
1697 ian. 4 – 1700 iul. 4	Radu Golescu este mare comis.
1698	Radu Golescu este solul lui Constantin Brâncoveanu, în Moldova (Condica vistieriei, p. 416).
1699	Radu Golescu este ispravnic la zidirea Mănăstirii Brâncoveni (Greceanu, Viața, p. 93 și N. Iorga, op. cit., XV, p. 73).
1700 sept. 3 – 1700 oct. 14	Radu Golescu este ispravnic de Câmpulung (St. doc., X, p. 167-169, 197-198. El îi urmează în acest post lui Șerban Vlădescu, fost mare comis – vezi și Quellen, VII, p. 393).
1703	Radu Golescu este ctitor, alături de Constantin Brâncoveanu, la Biserica Sf. Ioan – Grecesc din București.
1703 apr. 12 – 1704 dec. 8	Radu Golescu este intitulat, fost mare comis.
1707 mai 29 – 1709 dec. 10	Radu Golescu este mare clucer.
1710 ian. 17 – 1713 ian. 1	Radu Golescu este mare vornic.
1715 mai 5 – 1715 oct. 9	Radu Golescu este mare logofăt.
1716 mart. 3 – 1716 aug. 20	Radu Golescu este mare spătar. Înainte de venirea lui Nicolae Mavrocordat în țară, după numirea sa ca domn, Radu Golescu este caimacam al acestuia (Istoriile, p. 216).
1716 nov. 14	Radu Golescu are un rol de seamă în aducerea austrieilor la București, în 1716. „Domnul fu prins de catanele nemțești aduse de Barbu Brăiloi serdarul și conduse la palat de Golescul, armat cu sabie și cu pistoale venind... și apoi dus la Târgoviște și de aici dus în Ungaria”. Radu Golescu a avut o importantă corespondență, în special cu generalul Steinvile. După acest eveniment, el pleacă în Transilvania (Istoriile, p. 229 și urm.). Este numit consilier în Oltenia ocupată de austrieci (Doc. Agrare, I, p. 319, Giurescu, Material – indice).
	Radu Golescu a avut un singur fiu, Constantin, mort de tânăr. Fetele lui sunt: Vișa, Zoia măritată cu Ștefan Pârșcoveanu, Ancuța măritată cu Ion Bălăceanu și o alta, Anița sau Ana (?) zisă și „Știrboaia”, măritată cu Nicolae Știrbei (Iordache? vel medelnicer), fiul lui Ilie Știrbei, prin care s-a continuat familia Golescu. (St. doc., V, p. 631-632, Ionașcu, Documente, p. 136-137 și Doc. agrare, I, p. 403). Fiul acestora este Radu, viitorul mare ban.

1716-1718	Conacul este ars de tătari. Relatarea apare în Radu Popescu, „Istoriile...”, editat de C. Grecescu, p. 230 (casele arse de tătari, 1716-1718).
1746 mai 3	Se naște viitorul mare ban, Radu Golescu. Radu Golescu, a avut trei fii: Nicolae, Iordache și Dinicu (Constantin) și o fată, pe Ana, măritată cu Mihalache Racoviță.
1768	Se naște Iordache Golescu (George), fratele mijlociu al lui Nicolae și al lui Dinicu Golescu.
1777	Se naște cel mai mic dintre fiii banului Radu, Dinicu (Constantin) Golescu. El iscălea și era cunoscut cu numele de „Constantin Radovici din Golești”
1778	Relatarea lui Bauer (B<awr>) în „Memoires historiques et geographiques sur la Valachie” Frankfurt – Leipzig, 1778 (biserica de piatră).
1784-1807	Conacul este mărit și refăcut de boierul Radu Golescu.
1808	Catagrafie ce consemnează la Golești, existența a două biserici de zid și una de lemn.
1808 - 1814	Interval în care Radu Golescu (II) este mare vornic în divanurile Valahiei. O anafora de la Vodă Caragea din 1814, îl citează în divanul domnesc.
1809	Se naște, la Câmpulung, Ștefan Golescu, fiul cel mare al lui Dinicu Golescu și al Zincăi, el moare în 1874 la Nancy.
1810	Se naște Nicolae Golescu, fiul lui Dinicu Golescu, el moare la 1878.
1814	Relatări despre testamentul... și anul 1814 la Golești, de Constantin Radovici, din Golești, așa cum se autointitula Dinicu Golescu, „Însemnare a călătoriei mele”, Ed. Nerva Hodoș, București, 1910, p. XXIV.
1817	Se naște Radu Golescu, al treilea fiu al Zincăi și al lui Dinicu Golescu, la Câmpulung. El moare la 1877, la moșia Draceni. Ultimul dintre frații Golești este Alexandru Golescu poreclit „Albu”. Zinca și Dinicu Golescu au mai avut o fiică măritată cu un Racoviță.
1821	Vezi „Documente privind răscoala din 1821” (indice).
1821	Nicolae Golescu, fiul cel mare al lui Radu Golescu, marele ban, supranumit Deli-Aga, este la această dată, fost mare vornic. Nicolae Golescu are doi copii: pe Iancu Golescu și pe Marița.
1822 apr. 16	Deputăția boierilor munteni și moldoveni, ajunge la Constantinopol, unde sunt trimiși de țară spre a li se numi domni pământeani. Boierii munteni delegați erau: banul Grigore Ghica, Bărbuceanu Văcărescu, vornicul Nicolae Golescu, Mihail Filipescu, clucerul Filip Lenș și Ion Cocărăscu. Sultantul li va numi domn pe Grigore Ghica.
1824	Dinicu Golescu scrie „Însemnare a călătoriei mele făcută în anul 1824”.

1826	Constantin Radovici din Golești, Dinicu Golescu, scrie „Înștiințare pentru școala din satul Golești”, Buc., 1826.
1826-1830	Intervalul de patru ani, în care a funcționat Școala de la Golești, prima școală superioară în limba română din mediul sătesc, conform lui Constantin Iliescu, „Școala de la Golești” (Revista muzeelor, II, 1965, p. 458).
1828	Moare Dinicu Golescu. Din căsătoria sa cu Zoița Farfara, rezultă patru băieți: Ștefan Golescu, viitorul general Nicolae Golescu, viitorul colonel Radu Golescu și Alexandru Golescu.
1829-1830	„Curierul românesc”, Buc., 1829-1848, publică în numărul din 1829-1830, p. 25, informații despre școala de la Golești.
	Aricesu C. D., „Istoria Câmpulungului”, p. 241-250, dă informații despre Golești.
1848	Iordache Golescu, refugiat în 1848 la Orșova, moare. El a publicat o gramatică română, o colecție de proverbe etc. Soția sa era Marioara, fata banului Constantin Bălăceanu. Iordache Golescu și soția sa au avut trei băieți și o fată, ei sunt: Dumitru Golescu (Tache), născut la 1807 și mort fără copii, Radu Golescu născut la 1814 martie 8 care a avut trei copii (Gheorghe căsătorit cu o Racottă, Constantin căsătorit cu o Filittis și o fiică măritată cu G. Pherekyde), Alexandru Golescu zis „Arăpilă” (născut la 1819 și mort la 1881) și Elena căsătorită Bengescu. Alexandru Golescu a revenit în țară la 1840, ca inginer, a luat parte la mișcarea din 1848, când a fost secretar al guvernului provizoriu și apoi agent al țării la Paris, de la 1868 până la 1870 a fost ministru de finanțe în cabinetul Ghica iar apoi a fost timp de trei luni, prim ministru. La 1856 a publicat „De l'abolition du servage dans les Principautés...”. Căsătorit cu Catinca Vlădoianu, a avut unsprezece copii, ei sunt: Charles Golescu, născut 1866, căpitan; Radu, inginer; Alexandru ofițer; Nicolae, inginer de mine; Vasile, inginer forestier; Demetru, George, Elena, Eugenia, Caterina, moartă la 1897 și Zoe căsătorită cu Emil Brăescu.
1859	Dărâmarea foișorului de pe poartă, conform relatărilor lui Fotino G., „Din vremea renașterii naționale a Țării Românești...” vol. IV, p. 301.
1860	Descrierea bisericii de către Alexandru Odobescu. Biserica fusese surpată de cutremur și avem descrierea. Materialul apare în Convorbiri literare, 1934, p. 642-643.
1873	Reparații la biserica din Golești.
1895-1909	„Biserici cu averi proprii”, s. III, 1916, p. 193-247, publică date despre istoricul, inscripțiile, pietre de mormânt, despre ctitori și documente 1895-1909, la Golești.
1898-1902	Marele dicționar geografic al României, 5 vol., Buc., 1898-1902, publică în vol. III, p. 592, date despre Golești.

1899	Lecca Octav George, „Familii boierești române. Istorie și genealogie (după izvoare autentice)”, Ed. Minerva, Buc., 1899, reeditată după 1989, scrie istoria familie Goleșcu. Din acest volum sunt preluate datele referitoare la membrii familiei Goleșcu, care au trăit în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.
1901	Nicolescu Elie, „Din genealogia familiei Goleșcu. Considerațiuni asupra originii” în Noua Revistă Română, Buc., 1900-1916, vol. IV, 1901, nr. 44, p. 331-336 și 355-361, scrie despre familia Goleștilor.
1902	Nicolescu Elie, „Familia Goleșcu”, în Revista pentru Istorie, Arheologie și Filologie, Buc., 1882-1922, în numărul IV, 1902, vol. VIII, scrie despre Golești.
	Iorga N., studii și documente, VIII, p. XLVII – XLXIX, scrie despre familia Goleșcu.
1906-1907	Năsturel V., „Patru inscripții... Crucea din Dealul Piteștilor, Ștefănești, Golești”, articol apărut în „Albina”, X, 1906-1907, p. 918-919.
1909	Anuar 1909, p. 90.
1910	Constantin Radovici din Golești, Dinicu Goleșcu, „Însemnare n călătoriei mele”, Ed. Nerva Hodoș, Buc., 1910, p. XXIV, scrie despre testamentul și anul 1814 la Golești.
1911	Dinu T., „Inscripții pe biserica Goleștilor”, articol ce apare „Prietenul nostru”, I, 1911, nr. 2-3, p. 45.
1913	Drăghiceanu V., „Curțile boierești. I. Golești”, Convorbiri Literare, Iași – București, 1867-1944, XLVII, 1913, nr. 8, p. 722-736, scrie despre familia Goleșcu, casă și biserică, inscripții și fotografii.
1914	Anuarul comisiei monumentelor istorice, Buc., 1914-1915, 1942-1943 în numărul din 1914, p. 27, 55, publică date despre reparații.
	„Monumente istorice ale României” cuprinde fotografiile ale casei și bisericii de la Golești.
1916	„Biserici cu averi proprii”, s. III, 1916, p. 193-247, publică date despre istoricul, inscripțiile, pietre de mormânt, despre ctitori și documente 1895-1909, la Golești.
1921	Biserica Ortodoxă Română, 1921, p. 685, menționează din Catagrafia de la 1808 că la Golești sunt două biserici de zid și una de lemn.
1921 iulie - septembrie	Este întocmit relevul domnului Const. N. Popescu, relevu complet și competent. În legenda de pe planul pivnițelor se specifică boltirile, zidurile vechi de la 1640, ziduri (arcuri de consolidare a bolților adăugate mai târziu), ziduri nouă (adăugiri la construcția veche), grinzi de lemn, grinzi de fier. Este de remarcat interesul pentru etapizarea construcției. Nu cunoaștem, azi, unde se află acest relevu complet dar o parte din planșele lui

	au fost publicate în 1924, în mai multe pagini din „Arhitectura, III, 1924”.
1922	Bengesco G., Une famille de boyards lettres roumains dans le dix-neuvieme siecle: les Golesco, Paris, <1922>, VII + 286 p., despre originea familiei și despre membrii cei mai cunoscuți ai săi din secolul al XIX-lea (recenzia lui N. Iorga, „Bull. de l'Inst. d'etudes sud-est europ.”, IX, 1922, p. 59-62)
	Rădulescu – Codin, Muscelul nostru, p. XLVI – XLVII.
1924	„Arhitectura”, III, 1924, p. 126-129, publică releveele casei, fotografii ale bisericii etc.
1929	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, XIX, 1929, f. 48, p. X.
1932	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, XXV, 1932, p. 28, 43-44, Ghika Budești, „Evoluția...”.
	Balș G., „Influences armeniennes”
1934	Convorbiri literare, Iași – Buc., 1867-1944 în nr. din 1934, p. 642-643, reproduce însemnările lui Alexandru Odobescu despre biserică, la 1860. Biserica fusese surpată de cutremur iar autorul ne dă o descriere.
1939	Fotino G., „Din vremea renașterii naționale a Țării Românești. Boierii Golești.” 4 vol., Buc., 1939. În vol. I, p. 105-111 și 277, există descrierea casei; vol. III, p. 33, 161; vol. IV, p. 301, conține documentul de la 1859 privind dărâmarea foisorului de pe poartă. Vezi și indice. (Recenzia lui N. Iorga în Revista Istorică, 1940, p. 324-332)
1939	Revista Fundațiilor Regale, 1939, nr. 6, p. 600-607, Golescu Maria, simbolică animală în sculptura veche bisericească.
1939 iunie 7	Publicarea Legii 296 pentru declararea de utilitate publică și în interes cultural național a exproprierii imobilului proprietatea moștenitorilor Golescu (Muzeul Dinicu Golescu) din 7 iunie 1939. Legea cuprinde următoarele specificații: se expropriează în interes cultural național, în regim de urgență, ansamblul numit „Casele mari” împreună cu parcul, situat în comuna Golești, județul Muscel, proprietatea indiviză a moștenitorilor Golescu, compus din teren în suprafață de 3 ha și 9071 mp, împreună cu toate construcțiile aflate pe el, astfel cum este prevăzut în schița de plan întocmită de Serviciul tehnic al Ministerului de Interne. Imobilul se expropriează pe seama Ministerului Cultelor și Artelor – Comisia monumentelor istorice – și va fi întrebuințat pentru înființarea unui parc și a unui muzeu istoric, care va purta numele de Muzeul Dinicu Golescu. Prețul oferit este de 1.000.000 lei și va fi plătit de Ministerul de Interne.
1942	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, 1942, p. 12, publică actul prin care casa este declarată monument. La paginile 55, 67, 69, 75 sunt relatate fapte legate de restaurarea casei.

1942	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, 1942, p. 32, pl. XVII, Ghika Budești, L'ancienne architecture cu date despre biserică.
1942-1943	Restaurarea ansamblului
1943	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, 1943, p. 52, 84.
1943	Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, XXXVI, 1943, p. 36-42, Golescu M., motive de animale în sculptura decorativă și semnificația lor simbolică în arta religioasă.
1943	Fotino Gh., Casa din Golești, Buc., 1943 cu fotografii înainte și după restaurarea conacului din cadrul ansamblului.
1957	Constantinescu-Iași P., din relațiile culturale româno-gruzine în Studii și articole de istorie, Buc., 1956-1968, nr. II, 1957, p. 18.
1960-1961	Restaurări ale ansamblului.
1961 nov. 25	„Magazin”, 1961, nov. 25, publică articolul lui Deleanu I., „Muzeul Goleștilor”.
1963	Teodoru Rada, curți întărite târzii în Studii și cercetări de istoria artei, Buc., 1954-1968, 1963, nr. 2, p. 335-355 cu descrierea casei, plan și fotografii.
1963, aprilie 13	„Secera și ciocanul”, 1963, aprilie 13 publică articolul lui Cruceanu I., „Școala de la Golești”.
1965	Glasul bisericii, 1965, nr. 9-10, p. 898, publică Catagrafia de la 1840.
1965	Mitropolia Olteniei, 1965, nr. 3-4, p. 184-185, vezi nota 54.
1965	Revista muzeelor, Buc., 1964-1968 în nr. II, 1965, p. 458, publică articolul lui Iliescu Constantin, „Școala de la Golești”, care este rezumatul unei comunicări ținută la prima sesiune a muzeelor. În comunicare se arată că școala care a durat doi patru ani, 1826-1830, a fost „prima școală superioară în limba română din mediul sătesc”.
1965	Ionescu Gr., Istoria arhitecturii, vol. II, p. 80-81, 139, 171, 171 cu date despre ansamblul Goleștilor.
	Samarian P., Medicina și farmacia în trecutul românesc, 3 vol. În vol. 3, p. 72 vorbește despre existența odăilor pentru săraci, în cadrul ansamblului de la Golești.
1966 nov.	„Argeș” nov. 1966, p. 14-15, publică articolul lui Oprescu Horia intitulat „Bătrâna dar veșnic tânăra casă a Goleștilor”.
1966 nov.	„Argeș” nov. 1966, p. 15, publică articolul lui Neș Teodor, „140 de ani de la înființarea școlii superioare din Golești”.
1966	Apariția volumului scris de Popescu M. și Iliescu C., „Golești”, Buc., 1966, 72 p., Ed. Meridiane, Colecția Monumentele patriei noastre, cu date despre familia Golescu, descriere casă, biserică și muzeu
1967	Mitropolia Olteniei, 1967, număr 11-12, p. 912.
1968	Studii și cercetări de istoria artei, 1968, nr. I, p. 15.
1969 mart.	La comanda beneficiarului, Muzeul de istorie și etnografie

	Golești, la Institutul de proiectare județean Argeș, se întocmește proiectul C. 3231/III 1969. Proiectul condus de arhitect Mihai Stoenescu, cuprinde relevee ale tuturor pieselor componente, de arhitectură, ale muzeului. Releveele au fost executate de arhitect Rodica Serghianu și pr. M. Comănoiu.
1970	Apariția volumului lui Nicolae Stoicescu, „Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România, I – Țara Românească (Muntenia, Oltenia și Dobrogea)”, vol. 1: A-L, editată de Mitropolia Olteniei, Craiova, 1970, care este la originea majorității datărilor din prezenta cronologie.
1971	Datele referitoare la familia Goleșcu, în intervalul secolelor al XVI-lea și al XVII-lea, sunt culese din Nicolae Stoicescu, Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova, sec. XIV-XVII, Editura Enciclopedică Română, Buc., 1971.
1991 oct.	Se întocmește, la comanda Direcției monumentelor istorice, de către SC Proiect Argeș SA, releveul ansamblului conacului Goleștilor (pr. C. 5173/oct. 1991). Șef de proiect este arhitectul Adrian Mahu. Cu această ocazie se propune, neargumentat, să se considere planul inițial al conacului, format doar din porțiunea de trei travei din stânga construcției și a patra travee ca adăugire, opinie cu care nu suntem de acord. Considerăm corectă propunerea de a considera foișorul de pe fațada principală, ca aparținând etapei de construcție și amplificarea acestuia pentru a deveni actuala terasă „empire”, între 1784-1807. Considerăm o eroare propunerea ca gârliciul dinspre grădină să fie considerat de la 1640.
2003 mart. 27	Este aprobată Anexa 9, emisă de Consiliul Județean Argeș și intitulată Lista bunurilor care aparțin domeniului public al județului Argeș și se transmit către Complexul Muzeal Golești.
2003 aprilie 4	Consiliul Județean Argeș ia hotărârea privind transmiterea din domeniul public al județului Argeș și din administrarea Consiliului Județean Argeș, în administrarea serviciilor publice și a instituțiilor publice de interes județean, a bunurilor imobile identificate potrivit Anexei 1 la HG nr. 447/2002.

THE STAGES OF THE BUILDING OF GOLESCUS' LORDLY HOUSE

Abstract

The study presents the stages of the Golești boyar's residence from its origins to our days. These stages are connected to the history of the personalities who built or transported these courtyards.